

РЕШЕНИЕ

№ 4296

гр. София, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63
състав**, в публично заседание на 17.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10108** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.128, ал.1, т.6 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.с чл.122, ал.3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Производството е образувано по искова молба, вх. № 39738/04.11.2022г. по описа на АССГ от Д. К. Н., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адвокат И. П., с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет. 5, офис 33, с която се претендира присъждане на обезщетение на основание чл.122, ал. 3 във вр. с ал. 1 от ЗДСл., в размер на 2000 лв., причинени от недопускане на ищеца да изпълнява длъжността, на която е възстановен за периода от 24.09.2019г. до 11.11.2019г., ведно с мораторна лихва върху главницата в размер на 512лв. за периода от 11.11.2019г. до 19.05.2022г.

В исковата молба се твърди, че Д. Н. е подала заявление № 94Д-125-1 от 24.09.2019г. да бъде възстановена на работното си място след прекратяване на служебното и правоотношение със Заповед № РД-09-218/12.06.2017г. на Кмета на [община], която е отменена, като до 11.11.2019г. не е възстановена и допусната до работното си място.

В съдебно заседание, ищецът, се явява и поддържа исковата молба. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – [община], е получил препис от исковата молба и в законоустановения срок е депозирал отговор, с който оспорва като неоснователни и недоказани исковете

- предмет на настоящото производство. Претендира присъждане на разноски. В съдебно заседание, редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д., счита исковите претенции за основателни и моли съда да съобрази размерът с приетата по делото експертиза и наличните по делото доказателства.

Административен Съд С. - град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

По делото няма спор, че Д. Н. е заемала длъжност „секретар“ на [община], считано от 25.03.2005 г. по служебно правоотношение въз основа на Заповед № 1 от 25.03.2005 г. на кмета на [община].

С решение № 243 от 17.10.2017г. по адм. дело № 303/2017г. на Административен съд – Стара Загора, II състав, е отменена заповед № РД-09-218/12.06.2017г. на Кмета на [община], с която е прекратено служебното правоотношение на Д. Н., оставено в сила с решение № 12237 от 12.09.2019г. по административно дело № 373/2018г. на ВАС, Пето отделение.

Д. Н. е подала на 24.09.2019г. заявление до Кмета на [община] да бъде възстановена на заеманата до преди уволнението длъжност. Със Заповед № РД-09-493/11.11.2019г. на Кмета на [община] оспорващата е възстановена на длъжността „секретар“ на [община].

По делото са приети писмени доказателства- документи от кадровото досие на оспорващата – заповеди за назначаване, заповеди за прекратяване на служебното правоотношение, формуляри за индивидуално изпълнение на длъжността, придобити образователни степени и квалификации.

По делото е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице Е. С. К.. Задачата на експерта е да установи размерът на дължимото обезщетение за причинени от недопускане на ищеца да изпълнява длъжността вреди за процесния период, както и размер на дължимата мораторна лихва. При изготвяне на експертизата вещото лице е съобщило резултатите с доказателствените материали по делото. Съдът кредитира изцяло изготвената съдебно-счетоводна експертиза като обоснована и компетентно изпълнена, съгласно чиито установявания дължимото обезщетение за недопускане на работа на Д. Н. за периода 24.09.2019г. до 11.11.2019г. е в размер на 1941,05 лева, а мораторната лихва върху сумата на дължимото обезщетение за недопускане на работа на ищеца за същия период, считано от 12.11.2019г. до датата на завеждане на исковата молба /20.05.2022г./, е в размер на 496,62 лева.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.122, ал.3 ЗДСл и същият е процесуално допустим, предявен срещу юридическото лице – [община], представлявано от административният орган, от чийто незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие се твърди да са претърпени вредите.

По силата на чл.122, ал.3 ЗДСл когато възстановен държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право и на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения. Този вид обезщетение има санкционен характер. В нормата не е предвидено нито ограничаване на обезщетението за част от периода на недопускане, както е в разпоредбата на чл.104,

ал.1 ЗДСл по отношение периода на незаемане на длъжността, нито приспадане от дължимото обезщетение на получено възнаграждение за друга работа през същия период или при получаване обезщетение, поради регистрация в Регионална служба по заетостта за същия период.

Ищецът има право на обезщетение при наличие на предпоставките по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл: отменена заповед за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда, явяване на държавния служител в съответната администрация в двуседмичен срок от влизане в сила на административния акт или съдебното решение и недопускане от работодателя да изпълнява съответната длъжност. В настоящия случай се установяват и трите елемента за присъждане на обезщетение на това основание.

От събраните доказателства се установява, че след влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за уволнение на 12.09.2019г., ищцата се е явила пред органа по назначаването и е подала заявление с вх. № 94Д-125-1/24.09.2019г., с което е изразила воля да бъде възстановена на заеманата от нея преди уволнението длъжност. След подаденото заявление е издадена Заповед № РД-09-493/11.11.2019г. на Кмета на [община] оспорващата е възстановена на длъжността „секретар” на [община].

Отмяната на заповедта за уволнение има за последица възстановяването на служителя на заеманата преди уволнението длъжност, като за органа по назначаване възниква задължение да осигури на възстановения служител възможност да изпълнява служебните си функции. Служителят се е явил в администрацията на общината, като е направила това в срока по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, считано от влизане в сила на решението и е подала молба за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност.

Неоснователно е възражението на ответника, че не било доказано недопускането до работа. Следва да се отбележи, че в негова тежест е да докаже положителния факт - допускането до работа, което не бе сторено по делото, въпреки дадените от съда указания. С подаването на молбата от 24.10.2019г. Д. Н. ясно е изразила готовността си да заеме предишната си длъжност. При наличието на искане, основано на закона, работодателят е следвало да направи необходимото, за да може служителят да започне да изпълнява служебните си задължения. В случаите на възстановяване на служител, чието незаконно уволнение е отменено от съда, не е налице нормативно предписано поведение на органа по назначаване, свързано с издаването на нарочен административен акт или с извършването на конкретни действия от негова страна, но волята му да изпълни съдебното решение следва да се демонстрира по подходящ начин. Действия, с които се осъществява фактическото допускане на работа, са посочването на работно място, определянето на основно и допълнително възнаграждение, поставянето на служебни задачи.

В конкретния случай е налице фактическия състав на чл. 122, ал. 3 от ЗДСл и на ищцата се дължи обезщетение за недопускането ѝ до работа за периода от 24.09.2019г. до 11.11.2019г. Хипотезата на чл. 122, ал. 3 от ЗДСл не съдържа изискване служителът да не е работил по друго правоотношение за периода на недопускането му до работа, за да се дължи обезщетение, т.е. касае се за обезщетение със санкционен характер. Искът е доказан по основание.

Относно размера на дължимото обезщетение - разпоредбата на чл. 122, ал. 3 от ЗДСл повелява това да е основната заплата от деня на явяването на служителя на работа до действителното допускане да изпълнява служебните си задължения. Размерът на

дължимото обезщетение, съдът определя, съобразно заключението на вещото лице, в размер на сумата от 1 941,05 лв.

Предвид изхода на делото по този главен иск, като основателен следва да бъде уважен и акцесорният такъв за присъждане на мораторна лихва върху главницата, като според заключението на вещото лице същите възлизат на 496,62 лв., считано от 12.11.2019г. до датата на завеждане на исковата молба /20.05.2022г./.

При този изход на правния спор на ищецът следва да се присъдят всички сторени в производството разноски, които възлизат на 150 лв. депозит за вещо лице. Не е представено доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение и такова не следва да се присъжда.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ОБЩИНА М., с адрес: [населено място], пл. „Трети март“ № 32, да заплати на Д. К. Н., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, сумата от 1941,05 лв. /хиляда деветстотин четиридесет и един лева и 5 ст./, представляваща обезщетение по чл. 122, ал. 3 от ЗДСл за недопускането ѝ до работа за периода от 24.09.2019г. до 11.11.2019г., като отхвърля иска за горницата над 1941.05 лв. до пълния предявен размер от 2000лв., и мораторна лихва за забава в размер на 496,62 лв. /четиристотин деветдесет и шест лева и 62ст./, дължима върху главницата за периода от 12.11.2019г. до 19.05.2022г. като го отхвърля за горницата над 496.62 лв., до пълния претендиран размер на мораторната лихва от 513 лв.

ОСЪЖДА ОБЩИНА М., с адрес [населено място], пл. „Трети март“ № 32, да заплати на Д. К. Н., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, сумата от 150лв. /сто и петдесет лева/, съдебно-делеводни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: